DA Magazín

Zlo na vlnách
Barbarská pitka
DA vs. prohibice

měsíčník herně-literárního serveru darkage.cz
18. října 2012, ročník 4, číslo 9

téma čísla:

Alkohol

Obsah:

DA vs. prohibice — Falianne — 4
Jakub Vandrovec, představení exorcisty — Regisek — 6
Aktivka na DA — Pavettka — 7
Chudí rytíři Šalamounova chrámu 2. díl — Chiisai — 8
Zlo na vlnách — Pavettka — 10
Jazykový koutek DonaSimona — DonSimon — 11
Barbarská pitka — Rohi — 14
Dryáčnické koktejly — Regisek — 16
Nebojme se čajovny — Pavettka — 18
Báseň dekadencí prokletá — Nonsence — 20
Čistého nalij lihu — Yenn
Přání a řešení — Jon
Ryzlink rýnský — Kanyapi

Co nás pohání

Teranell

Září je za námi a s novým měsícem přichází další speciál, tentokrát na téma „alkohol“. Jak symbolické, když se předchozí týdny nesly ve znamení prohibice! A přitom jsou múzy mršky žíznivé, které je třeba pravidelně napájet (či opájet, jak chcete). Coby čtenáři DAily Mirroru máte ovšem štěstí – jelikož právě vrcholí vinobraní a s ním i burčáková sezona, práci redakce tento nenadálý zákrok vládních svi… ehm… zmocněnců :-) nijak nezasáhl. I tentokrát se proto můžete těšit z článků, které pro vás napsal (případně vyžebral) váš věrný redakční tým, posílený o nového stálého člena Regiska. Tak na zdraví!

Redakční tým:

Zrcadlový Šotek

Barbora „Enefa“ Mlejnková

Petra „Teranell“ Bedřichová

Eliška „Pavettka“ Žáčková

Hana „Falianne“ Loudová

Martin „Regisek“ Brabec

Ilustrace na obálce: Teatria
Autoři textů: DonSimon, Falianne, Chiisai, Jon, Kanyapi, Nonsence, Pavettka, Regisek, Rohi, Yenn
Korektury a editace: Teranell **Sazba a grafická úprava:** Enefa
Ročník čtvrtý, číslo 9.
Vydáno pod patronátem serveru www.darkage.cz, 18. 10. 2012.

Své ohlasy, připomínky a nápady nám můžete psát na redakční mail daily@darkage.cz nebo na fórum DAily Mirror.

DA vs. prohibice

Ovlivnila nějak prohibice vaše působení na DA?

Drako:
„Rozhodně ano! Začínám si vybavovat obličeje a nicky lidí současně! Najednou jsem objevil i hádanky a další vedlejší věci na DA. Celkově mi najednou lidi na DA začínají zase více vadit.“

Silenec:
„Prohibice mé působení na DA nijak neovlivnila. Čaje se nalévaly dál, takže jediná změna byla v tom, že mě večer při psaní nerušili ochmelkové.“

TaZy:
„Prohibice sotva ovlivnila můj „noční“ život, natož zde na DA.“

Rohi:
„Nakoľko som Slovák a žijem na Slovensku, prohibícia sa ma dotkla len tým, že som si nemohol kúpiť český alkohol. Z bratskej solidarity som ale pilne abstinoval a od začiatku prohibície som mal len presne deci vodky, ktorú som nemohol odmietnuť, aby som neurazil. A aby som nezabudol, nejaké to pivo a víno. Ale aby som bol úplne úprimný, taktiež kopou nechutných vtipov, ktoré som čítal, zdieľal a vymýšľal a dodnes sa za to hanbím a želám úprimnú sústrasť príbuzným obetí a skoré uzdravenie priotráveným. A teraz už bežím, dúfam, že stále dávajú k fľaši Hanáckej tie sexy čierne okuliare zdarma.“

Selima:
„Keďže nepochádzam z Čiech, ale z ďalekého východu, pijem zásadne alkohol vypálený mojim dedkom :D ale nie, to posledné bol vtip, uprednostňujem slovenské vína, čiže nie, nedotkol.“

Schyn:
„Ani v nejmenším. Vlastně mě ani nenapadá, jak by mohla ovlivnit mé působení na DA… Leda že bych v Krčmě nebyla pod vlivem alkoholu, protože jsem ho neměla kde koupit.“

Aiendall:
„Nějak si neumím představit souvislost prohibice s hraním na DA. To by snad mohlo platit leda pro někoho, kdo je celý dny v lihu. Nebo vtipálka, co by na takové téma založil narychlo quest. Co se prohibice týká, tak ta se mě nedotkla vůbec v ničem, páč já to, co zakazovala, stejně nepiju.“

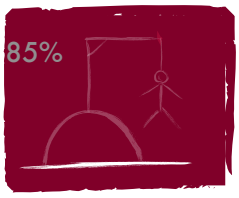
Nakor:
„Ahoj, moc rád ti odpovím, i když se ti má odpověď asi nebude líbit. Prohibice moje působení na DA ani v běžném životě neovlivnila. Taky proč by měla, chlastal jsem stejně jako předtím.“

Since:
„No stoprocentně :) Mohl jsem v krčmě řešit spoustu humorných záležitostí, co se týče tvrdého alkoholu, a najít si tím přátele.“

Dagoncz:
„Prohibice moje působení na DarkAge neovlivnila nejspíše vůbec. Jakožto starý šermířský pes holduji pivu, vínu, medovině, zpěvu a ženám a nic z toho mi nezakázali. Tudíž prohibice kolem mě prošla, aniž bych si jí jakkoliv povšiml.“

Kawallo:
„Hej, na SR sme museli piť aj za Čechov.“

Souhrné hodnocení za všechny knihy

Jakub Vandrovec, představení exorcisty – amatéra

O alkoholu už bylo ve fantastice napsáno mnoho. Některé literární skvosty alkohol zatracují, v jiných funguje jen na „dokreslení atmosféry", ale jsou i fantaskní literární skvosty, které jsou na alkoholu postaveny celé. Mezi jedny z nich patří i postava Jakuba Vandrovce.

Postava Jakuba Vandrovce pochází z pera polského spisovatele Andrzeje Pilipiuka. Jakub Vandrovec spatřil světlo světa v prvním souborném vydání povídek o životě Jakuba Vandrovce, v knize Kroniky Jakuba Vandrovce (vydáno 2002). Už Kroniky se staly fantaskním bestsellerem, takže pokračování Vandrovcových příhod na sebe nenechalo dlouho čekat. Kniha Čaroděj Ivanov (2002) obsadila prodejní pulty ani ne po půl roce, a také se tam dlouho neohřála. Pak následoval další povídkový cyklus Vezmi černou slepici (2002), a po dvou letech velice úspěšný titul Záhada Kuby Rozparovače (2004). V roce 2006 si nedočkaví čtenáři Vandrovcových příhod přišli na své s titulem Věšet každý může, a konečně v roce 2009 přišel na svět zatím poslední soubor povídek Homo špiritus.

Jakub Vandrovec je polský sedlák v důchodu, exorcista – amatér, piják tzv. samohonky, podomácku pálené kořalky, vlastenec, neúnavný bojovník za Dobro a Spravedlnost, ochránce slabých, zapřisáhlý antifašista a ještě zapřísáhlejší antikomunista. Se svým přítelem Semenem, ukrajinským kozákem neurčitého stáří, zažívá nejrůznější dobrodružství fantaskní povahy, většinou pod vlivem již zmíněné podomácku a na tajno vyráběné kořalky, což vnáší do dobrodružství překvapivé momenty.
Aby toho nebylo málo, Jakub Vandrovec přistupuje k problémům ryze praktickým způsobem bodrého vesnického stryce, který se nebojí použít nejen zemědělské náčiní kreativnějším způsobem. Vše je navíc prošpikováno syrovým humorem, takže čtenář si může být jist, že o zábavu bude postaráno.
K Jakubově používané výstroji a výzbroji je potřeba říci ještě několik slov. Vzhledem k tomu, se jedná o starousedlíka, který s novou technikou přichází zřídka do kontaktu, drží se starých a osvědčených metod, které fungují, i když náhodou vypnou proud. Oblíbenou klasikou je brzdové lanko, samohonka, kladivo, kosa, granáty, vlastní pěsti a arzenál z první a druhé světové války, důmyslně ukrytý pod stodolou. Jakubův dlouholetý přítel Semen navíc ještě vlastní experimentální vynálezy pocházející z dob Cara.
Ať již ale Jakub šikanuje své nenáviděné sousedy Bardakovy, plení peklo, zbavuje Vojslavice vlkodlaků, nebo jde vyhladit transylvánské upírstvo, můžete si být jisti, že jeho nepřátelé plně pocítí surovou sílu vypitých nápadů vylíhnutých v hlavě člověka, který „se s tím moc nesere."

Na závěr našeho představování Jakuba Vandrovce snad jenom zmiňme, že pan starosta Vojslavic po přečtení první kroniky Jakuba Vandrovce pronesl památnou větu: „Takový ochlasta tady nikdy nežil!"

Malá ukázka z Kronik Jakuba Vandrovce, aneb kdo to je exorcista:

„Odborníci exorcisté se dělí na občanské a duchovní. Duchovní se neradi zabývají vymítáním duší zatracenců (pokud nevlezou do člověka), ale pokud se vám podaří určit místo posledního odpočinku toho, kdo vám otravuje život, mohou toto místo vysvětit, což zpravidla problém vyřeší. Občanští odborníci se dělí do tří kategorií. Za prvé jsou to odborníci laciní a málo účinní. Za druhé (a těch je rozhodně víc) drazí a málo účinní. Třetí kategorii tvoří členové psychotronických společností, kteří pracují často zadarmo a výsledky jejich činnosti se nedají předvídat. Kdysi se vyskytovali ještě venkovští zařikávači, kteří občas něco dokázali, a nejrůznější moudré báby. Bohužel společenské změny a nepodařené pokusy vybudovat v naší zemi socialismus vedly k naprostému zániku této docela užitečné skupiny. Zvláštní problém tvoří odborníci z Východu, kteří neumějí nic, ale hodně se snaží. A když selže všechno, je tu ještě Jakub Vandrovec."

Aktivka na DA

Aloha, Falianne, vybrala jsem si Tě pro rozhovor, protože jsi jednou z aktivních duší DA. Pro čtenáře vypíchnu především Tvou účast v chůvičkovském podnikání a také v pisatelském maratonu DAily Mirroru. Také bych dodala, že jsi náruživou LARPařkou. Moje první otázka tedy bude znít prostě. Co Tě vede k tomu, být takto aktivní? Co Ti to přináší?

Ahojky, Pavettko. Pro začátek bych ráda řekla, že ihned po přečtení Tvého příspěvku jsem chtěla začít protestovat, že s tou mojí aktivitou to není zas až tak horký. S odstupem několika hodin ale zjišťuji, že to, co jsi napsala, je pravda. Co mě k tomu vede? Už jako malý škvrně jsem, díky mnoha dalším zájmům, neměla čas se nudit. To mi vydrželo i spoustu dalších let. Ale jednoho krásného letního večera jsem si řekla, že vlastně ještě mám pár minut navíc, a po chvíli bezpředmětného bloumání po internetu jsem narazila na DAčko. Kdo by byl tehdy řekl, že z těch několika minut se vyklubou hodiny času? Já tedy rozhodně ne. Hraní mě bavilo. Začala jsem komunikovat na Krčmách (tam jsem se také nechala od Astralien nalákat na jeden z jejích LARPů). Pak se začalo mluvit o Chůvičkách. O tom, co bylo dál, už v Mirroru kdysi vyšel dokonce samostatný článek, takže by bylo zbytečné to tu znovu probírat.
Po Chůvičkách přišel Mirror. Jak to tak u pisatelů do místního plátku chodí, byla jsem vhozena do mirroráckých vod a donucena buď plavat, nebo se utopit. Psaní mě baví, pořád si ale myslím, že tady na DAčku je vidět jen minimum toho, do čeho vkládám svojí energii. Taky už tu nejsem tak často a pomalu si začínám procházet tím, že to tady začínám mít příliš okoukané. Nepřipadá mi, že bych byla tak aktivní, jak mi pořád podsouváš :P A co mi to přináší? Nestíhám se nudit. To je super. Když už nevím co by, zajdu na DAčko a nějakou zábavu si vždycky najdu, i kdyby to měly být bezpředmětné kopance do řad redaktorů Mirroru a všeobecné stížnosti na zkaženost světa :P

Jsem ráda, že jsi v zásadě takový optimista, že u Tebe DA není na prvním místě a i tak toho tady zvládáš docela hodně (jen konstatuji fakt, nepodsouvám Ti to). Musíš být hodně energický člověk. Tím jsi mi nahrála na další otázku – do čeho vlastně vkládáš nejvíce energie?

Snažím se nevrhat se do všeho po hlavě a rozdělovat svůj čas tak nějak rovnoměrně mezi tu spoustu věcí, které mě baví. Samozřejmě to nefunguje :) Nedokážu říct, čemu se věnuji nejvíc, zvlášť proto, že je to celkem proměnlivé. Zrovna teď se blíží sborová soutěž, takže trávím až několik desítek hodin týdně zpíváním. V prosinci by se měl uskutečnit další díl našeho pohádkového LARPu, na jaře mě čekají nástrojové soutěže. Všeobecně tedy asi věnuji nejvíc energie hudbě, potom různým fantazáckým akcím, no a v neposlední řadě je tu škola, které chtě nechtě musím věnovat jistou porci svého času (i když v této oblasti obzvlášť dodržuji to, že by se nic nemělo přehánět:)).

Páni, to je drsné. Už ses někdy dostala do situace, že jsi musela volit, co opustit? Přeci jenom, čím víc jde člověk do hloubky, tím víc to zabere času a většinou i peněz. Umíš říct „ne“?
Opustit? To jako myslíš nechat něčeho, co mě baví? To ne. Buď mi to za těch x let už začalo lézt na nervy, nebo si ten čas vždycky najdu. Co se mi ale stává poměrně často, je, že se mi na jeden den či víkend sejde hned několik akcí najednou :) A v tuto chvíli prostě musím někomu říct „ne“.

V zásadě už to tu lehce zaznělo, ale jak tedy vlastně máš poskládané priority? Jsou pevně dané, nebo se to mění? Co všechno ovlivňuje verdikt „ne“?
To, co u mě zrovna „vyhraje“ první místo, většinou závisí na tom, kdy se o dané věci dozvím. Takže v zásadě u mě platí pravidlo, že čím dřív se o něčem dozvím, tím větší šanci to má prodrat se na první příčku mého prioritního systému :) Ale snažím se tak nějak průběžně nic příliš neodsunovat, takže když jeden víkend strávím na LARPu, úměrně tomu strávím čas doma a další víkend dám přednost třeba zase sborovému koncertu. :)

To zní poměrně logicky. Pojďme se obě trošičku uvolnit. Jakou nejbláznivější věc jsi naposledy zažila?
Připadá mi, že posledních několik týdnů je jeden velkej blázinec. Nevím, co z toho bylo nejbláznivější, ale rozhodně do toho patří veškeré čajky i nedávné školní dny. Zrovna teď mi ale na paměti vyvstala má poslední návštěva Prahy, kdy jsme s pár lidmi odpálili pojistky v celém bytě, následně několik hodin bojovali proti nenávisti vůči Panadolu a naší neznalosti elektrických rozvodů, poté se rozhodli hrát Arkham Horror, abychom po rozložení plánu zjistili, že už je vlastně docela pozdě a jsme docela dost unavení na nějaké hraní. Ten den skončil polomrtvým koukáním na film a zkonstatováním, že naprosto nechápeme, jaký šílenci můžou svítit v pět ráno, kdy slušní lidé, jako třeba my, už spořádaně spí. O pár hodin později jsem odjela zpět do Plzně, kde jsem, mimochodem, odzpívala jeden celkem důležitý koncert. Je to na Tebe dostatečně šílené? :P

Nu, šílené, takový normální den fantazáka, ale pro čtenáře by to snad i šíleně vyznít mohlo. Po krátké úvaze jsem se rozhodla Tě tak trošku zneužít k filosofování. Co Tě na fantazáckých aktivitách nabíjí? Myslím spíše psychicky. Co Tě nutí/láká se vždy přihlásit na DA? Registrovat se na LARP? Rozložit deskovku, jejíž hraní zabere nějaký ten čas?
Ze mě žádná filosofická velemoudra nevytáhneš :P Ten dodatek o psychické stránce je celkem důležitý – protože když přijedu z nějaké fantazárny, s vynaložením často úplně posledních sil navštívím koupelnu a pokud mě další den nečeká nic důležitého ve škole, upadnu do spánkového kómatu. Formulovala bych to tedy tak, že fyzicky mě to spíš zabíjí :)
Na DarkAge se přihlašuji tak nějak ze zvyku. Poslední dobou je zde má hráčská aktivita zcela minimální, takže je to spíš tak trochu s pocitem, že je to moje chůvičkovská a redaktorská povinnost. Kontroluji příslušná fóra, a když mi vyjde čas, proberu na krčmě s ostatními štamgasty, co je nového. Na DAčko i na LARPy chodím/jezdím převážně kvůli lidem. Totéž platí i o deskovkách. S fantazáky je vždycky, pro nezasvěcené naprosto nepředstavitelná, zábava (jak někdo letos na megáči poznamenal, možná proto, že se s nimi nevidíš každý den – s tímhle názorem začínám pomalu nesouhlasit od té doby, co jsem začala udržovat poměr s jistým plzeňským Pilirionem). LARPy jsou o to zajímavější, že dost často člověku dovolí zapomenout na všední starosti, jako je třeba zkoušení z matiky, a nutí ho přemýšlet o tom, koho je právě nejvhodnější svrhnout z trůnu a komu pomoci ku moci. Je super se na chvilku zbavit každodenních povinností, ale to ty jistě sama dobře víš :P
K deskovkám se teprve pomalu dostávám, ale rozhodně se to opět točí okolo zábavy s lidmi. Moje prozatímní zkušenosti jsou spíš takové, že nejde o to, co hraješ, ale s kým to hraješ, protože když se sejde správná parta, dá se prožít spousta legrace i při hraní absolutně nudného braku (tím samozřejmě nemyslím Arkham, u kterého jsem se stále nedostala dál, než k rozložení plánu :D).

O LARPech mluvíš moc pěkně. V zásadě z toho vyšly nejlépe :o) Jaké byly Tvoje LARPové začátky? Bylo to vždycky takhle skvělé a kvůli lidem, nebo to přišlo až po čase? Kdy, kde, proč a jak se to zlomilo, pokud se to lámalo? Jaký druh LARPů preferuješ? Svět? Bitvu? Fantasy? Sci-fi?
Moje začátky nebyly příliš LARPové, lépe řečeno, byly bitevní. Nic nevěda jsem byla přivezena na bitvu, kde jsem obdržela fotoaparát, instrukce k jeho používání a rychlokurz o tom, co je to LARP. Tedy, spíš něco v tom smyslu, že „ty lidi nejsou takoví blázni, jak to na první pohled vypadá.“ Ta akce mě taky později přivedla k fantasy a později i na DAčko. Tady jsem potkala Astralku a Wingy, které tou dobou dost zapáleně propagovaly svoje akce, konající se mimo jiné též u nás v Plzni. A znáš to, fantazáci jsou strašná banda, takže jsem najednou znala spoustu lidí, kteří mě začali tahat

na jiné akce. Letos na jaře jsem se podobnou cestou dostala k plzeňskému Pilirionu a jeho občanskému sdružení, což je další strašný mor pro můj volný čas :)
Nejsem nijak extrémně zkušená LARPařka – jezdit jsem začala asi před třemi lety. Jak už jsem psala, začínala jsem spíš na bitvách, ráda mám i Astralky družinovku Dobro, kde se ale moje postava zvrhla v jistou individualitu, která svou družinku velmi brzy potratila v propasti dějin. Poslední dobou mě docela zaujaly komorní LARPy. Žánrově jsem celkem nezaujatá, pokud je akce zajímavá, je mi žánr fuk :)

Co že je ten Pilirion?
Pilirion o. s. je občanské sdružení působící převážně v plzeňském kraji. V podstatě je to „organizovaná" skupina lidí, mající vlastní LARPovací zázemí a snažící se rozvíjet LARPovou scénu v Západních Čechách. Řekla bych, že pro neLARPaře je to krajně nezajímavé téma :) Pro LARPaře snad zmíním jen Erinor a webovky www.pilirionos.org.

Kolik známých duší (respektive jejich účast) Tě přiměje, abys zkusila nějakou novou akci? Uznávám, že duo A+W jich obráží hodně a to samé i pan Wolf, ale stačí to? Přece jenom, co žánr, to většinou trochu jiné složení lidí, jiná mentalita atd.? Nebo Ti to nepřipadá?
Jasně. Pokud se na LARP nemusím táhnout nijak daleko (ano, uznávám, že to je dost blbý kritérium výběru, ale jako chudá studentka si holt nemůžu vyskakovat), tak stačí doporučení a potřebný volný čas. K tomu se váže i to, že tady u nás je to víceméně stále stejné složení lidí.

Há! Uvědomila jsem si, že jsem se ještě nezeptala na Tvé intelektuální vyžití! Četba, polemiky, prostě cokoliv, co zavání nějakým… hm… rozumem? :o)
Heh. Formulace „intelektuální vyžití" mi v současné době už začíná lézt krkem. Jak známo, každý si to vyloží jinak. Například moji drazí profesoři si lono řekli, že nám musí dopřát dostatečné intelektuální vyžití ve formě testů, když mají letos poslední příležitost, dokud do školy ještě musíme tak-nějak-pořádně-a-často chodit. A díky jejich úžasným morálním zásadám a snaze, dopřát mi to nejlepší vzdělání, jaké mohu dostat (ha ha), trávím veškerý možný čas s mými novými kamarády, jjako jsou kombinatorika, seminární práce, či maturitní otázky.
Když přece jen najdu trošku volného času jako například teď (a zrovna přitom neodepisuji Pavettce do rozhovoru), ráda si přečtu nějaký pěkný, zábavný, aktuální fejeton či glosu doby. Člověku to aspoň připomene, že ostatní mají stejné a stejně hloupé každodenní problémy jako on sám :) Navíc mám strašně ráda lidi, kteří si dokážou „hrát" s naším jazykem :)
Pokud se má volná chvilka zrovna nepohybuje v okolí nějakého internet ovládajícího přístroje, ráda si přečtu pěknou knížku (k maturitě, samozřejmě ;D).

Už Tě tedy nebudu dále zdržovat od rozšiřování maturitních obzorů, ačkoliv si myslím, že hovořiti se mnou musí být povznášející a… no dobrá, takže… Když mluvíš o vtipnosti a fejetonech, co bys vzkázala té aktivní složce DarkAge? Na ostatní kašlu, páč ty to stejně číst nebudou :o)
Všem aktivním DarkAgeákům bych přála, aby jim jejich zápal do hry vydržel co nejdéle a aby se nebáli pouštět se do nových věcí, třeba ztřeštěných… Vždyť víte, Mirror stále hledá redaktory! ;P

Tímto ti děkuji za rozhovor i tvůj optimismus.

Chudí rytíři Šalamounova chrámu 2. díl

V zářijovém čísle DAily Mirroru jsme se seznámili s historickým a místním kontextem vzniku Templářského řádu – historií Jeruzaléma a první křížovou výpravou. Ta vyvrcholila úspěšným dobytím Svatého hrobu a vytvořila tak samotné důvody vzniku řádu – ochranu poutníků do Svaté země. Nyní se pojďme seznámit blíže s Templáři jako takovými.

Svatý Bernard

Opat cisterciáckého kláštera a nejvlivnější katolický teolog své doby se o nový řád velice zajímal. Byl synovcem Andrého de Montbard, jednoho z původních rytířů řádu a pozdějšího velmistra. Jeruzalémský král Balduin II. požádal písemně Bernarda v roce 1126, aby templářům pomohl získat papežské potvrzení. Bernard byl proslulý svými organizačními schopnostmi. V době, kdy se stal cisterciáckým mnichem, jeho bratrstvo upadalo a nemělo daleko k zániku. Pod jeho vedením se řád několikanásobně rozrostl a prosperoval. Podporoval kult Panny Marie a právě díky němu ideál svaté panny jako ochranitelky a matky získal na důležitosti.
Bernard sepsal řeholi templářského řádu (založenou na chudobě a ideálech ryzího rytířství) a roku 1128 byl řád na základě žádosti Hughese, Balduina II. a Bernarda uznán papežem na koncilu v Troyes. Oficiální název řádu zněl Pauperes commitiones Christi templique Salomonici, neboli Chudí rytíři Krista a Šalomounova chrámu. Papež dovolil rytířům nosit zvláštní oděv – jednoduchý bílý plášť (na který byl roku 1147 přidán rudý kříž) a černobílou polcenou standartu, seržanti nosili modrý a ostatní templáři hnědý plášť. Heslo templářů znělo: „Non nobis, Domine, non nobis, sed Nomini Tuo da gloriam“ *(Ne nám, Pane, ne nám, ale svému jménu dej slávu).*

Templářská pravidla

Na základě řehole svatého Augustina a s pomocí svatého Bernarda byl vytvořen templářský řád, kterým se musel řídit každý jeho člen – od obyčejných mnichů, přes rytíře až po velmistra. Pravidla se zakládala na ideálech ryzího rytířství, ochraně chudých, vdov, sirotků a církevních staveb. Dále zde byla samozřejmě povinnost bojovat proti loupežím a vraždám, povinnost účastnit se mše, početné modlitby (148 otčenášů denně), rytíři museli žít v celibátu, nesměli políbit žádnou ženu (ani svou matku) a bylo jim doporučeno nedívat se ženám do očí. Také se nesměli stát kmotry, měli společný majetek, žili v chudobě a pokoře, měli povinnost udělovat almužny, postit se (ale ne hladovět – museli zůstat dostatečně silní pro boj) a pečovat o zbraně, brnění a koně. Původně měl řád skutečně málo hmotných statků, ale později se jeho majetkové poměry mnohonásobně zlepšily a každý rytíř mohl „vlastnit“ až tři koně.
Byl ustanoven přijímací rituál – nejprve velmistr musel konstatovat, že nikdo z přítomných není proti, a pak kandidátovi objasnil přísný režim a priority rytíře Templu. Poté se zkoumal uchazečův charakter a minulost, jeho ochota vzdát se světských pohnutek a vydat se do nového duchovního života. Při této příležitosti také adept poprvé slyšel tajná vnitřní pravidla řádu, musel složit přísahu naprosté poslušnosti a loajality velmistrovi a pravidlům, slib chudoby a cudnosti a přislíbit chránit Jeruzalém. Nakonec mu byla dána povinnost dodržovat disciplínu rytířů a byl přijat do řádu. Tento výše popsaný vstupní obřad nenese ani náznak chování, kvůli kterému byl řád při svém zrušení obviněn.

Vojenské instrukce určovaly značnou část života templářů. Byla vyžadována tvrdá disciplína, oddanost a poslušnost, rytíři se denně cvičili k boji, starali se o své zbraně a brnění, nacvičovali zakládání tábora a osvojovali si mnohé další nutné znalosti. Také mezi nimi panovala přísná hierarchie: platila všemocnost velmistra řádu, který byl do svého doživotního úřadu volen třináctičlenným výborem.
Ač se z názvu řádu může zdát, že byl tvořen pouze bojovníky, není tomu tak.

Podle odhadu historiků rytíři tvořili pouhých deset procent členů, dále pak do řádu patřili seržanti, kteří fungovali jako organizátoři – zajišťovali pro řád úplně vše, od vaření až po bojovou výpravu. Poslední složkou mnichů byli takzvaní služební bratři, kteří působili v nejrůznějších funkcích: ať už jako pěší vojsko, zemědělci, účetní, kuchaři, námořníci, duchovní, verbíři, lékaři nebo štolbové. Zkrátka vykonávali všechnu práci, která byla nutná pro existenci řádu jako velikého společenství. Odhaduje se, že velikost řádu před zrušením byla kolem 15 000 členů a právě většinu z nich tvořili služební bratři.
„Liber ad milites Templi:
De laude novae militae“ neboli „Kniha o rytířích Templu: Ke chvále nového rytířství“ byl nadpis dopisu, který napsal svatý Bernard Hughesovi a ve kterém mu podrobně vysvětlil svou představu o pojetí nového rytířství. List byl sestaven jako průvodce stávajícím členům i adeptům o přijetí a poskytoval zdůvodnění existence řádu, jelikož proti bojovému řádu se zvedla vlna odporu. Bernard v dopise kritizuje zbytečnou „nádheru“ světských rytířů a rytíře-mnicha označuje za vojáka Kristova. Podle něj: „Boží voják nepozvedá svůj meč zbytečně, neboť je božím vykonavatelem trestu na zločincích, není vrahem, ale – mohu-li to tak říci – katem zla.“

Rozmach Templářů

Bernardova podpora a oficiální potvrzení řádu papežem spolu s nutností obrany křesťanů ve Svaté zemi, obratná politika velmistrů a mnoho dalších vlivů vedlo k postupnému rozšiřování členů řádu i jeho majetku. Koncepce vojensko-náboženského řádu se ukázala myšlenkou, jejíž čas nadešel. Během relativně krátké doby získali templáři mnoho statků z darů šlechticů, kteří hledali touto cestou odpuštění hříchů. Hughes de Payens byl jedním z prvních, kteří darovali své pozemky.
Francie byla první evropskou zemí, kde templáři získávali větší vliv. Tento fakt logicky vyplývá z původu zakládajících členů řádu. Hughes jako velmistr navštívil další monarchie starého kontinentu, a tak v roce 1128 nebo 1129 byla založena londýnská větev řádu, o rok později ve Španělsku a nedlouho na to i v sousedním Portugalsku. V Itálii bylo rozšíření řádu pomalejší kvůli politické nejednotě země, templáři přesto vybudovali svá zastoupení v řadě přístavních měst. Rozšíření působnosti řádu vyvolalo nutnost upravit jeho strukturu. Velmistr, volený radou rytířů, sídlící ve Svaté zemi, byl nejvyšší autoritou. Nad jednotlivými evropské státy či provinciemi stáli národní velmistři neboli velkopreceptoři (př. ve Francii Payen de Montdidier). Provincií bylo v Evropě dvanáct a pět v Orientu (České země spadaly pod Slovansko-Alemanskou provincii se sídlem v Brunšviku), nad menšími provinciemi stáli mistři (magistři). Představený domů a komend byl komtur. Rytíři Templu nezaháleli ani v Jeruzalémě. Hughes při svých cestách pořádal „náborové kampaně“, kterými získal mnoho nových členů pro řád v jednotlivých zemích i v Outremeru (jak se nazývá dnešní Palestina neboli území tehdejší Svaté země). Jeruzalémský král Balduin II. využíval podpory templářského vojska při pokusech o rozšíření moci křesťanů dále na východ a jih. Bitva o Damašek roku 1129 byla sice neúspěšná, částečně i díky nezkušenosti nově příchozích rytířů, avšak zprávy o hrdinství templářů se roznesly po celé Evropě.
Složitá politická situace mezi křesťanskými knížectvími a arabskými sultanáty vyvolávala mnoho konfliktů, ve kterých se více či méně angažovali templáři jako vojenská síla. Na konci dvacátých let se stal syrským panovníkem bojovník Zengí, jeden z budoucích největších muslimských velitelů v opozici proti křížovým výpravám. V průběhu třicátých let dvanáctého století nebylo zaznamenáno mnoho templářských akcí – historikové se domnívají, že v této době nejpravděpodobněji probíhalo zacvičování nových členů na jim nezvyklou taktiku a strategii boje, charakteristickou právě pro Blízký Východ.
Několikanásobný nárůst počtu členů řádu si také vynutil rozšíření jeho držav a další logistické a praktické potřeby. Templáři dostali skupinu hradů podél severní hranice Svaté země v pohoří Amanus. Postupem času funkce templářů jako ochránců poutníků ustoupila do pozadí – v Outremeru bylo již dost křesťanů, aby byla putujícím zajištěna dostatečná bezpečnost. Řád se pomalu proměňoval v křižáckou armádu, jejíž těžce nabyté zkušenosti s muslimskou taktikou jí dávaly do výhodné a důležité pozice strategického poradce evropským šlechticům, kteří stále proudili do Svaté země.

V příštím čísle se zaměříme na vztahy Templářů s papeži, bez kterých by řád rozhodně nemohl působit ve Svaté zemi

způsobem a především rozsahem, který dodnes udivuje. Také si vysvětlíme, kde se vzaly zkazky o bohatství Templářů, ale zároveň pochopíme, proč po nich žádné reálné poklady nezbyly.

Zlo na vlnách

DarkSide je rubrikou založenou na alkoholu, alespoň co se inspirace týče. Ano, alkohol je zlo. A prohibice dala DarkSide relativně zabrat, protože byla málem nucena jít podat stížnost, jak mohou v obchodě dát do akce tonic, když je zakázáno prodávat gin!

Tato rubrika to s čtenáři nikdy nemyslí dobře, a proto je její povinností překládat vám ty „správné“ příklady. Podíváme se na hladiny oceánů, které by prohibice připravila o zajímavé bytosti. Nebo ne, zde by prohibice neměla ani tu nejmenší šanci…

Piráti, vikingové, bukanýři, korzáři, privatýři, berberští piráti, mořští psi, zběhové.

V průběhu dějin vypadali různě a různě se jim i říkalo. Někdy je podporovali králové, ale většinu času spíše ne. Zaměřím se tedy na obecnou charakteristiku jako námět pro quest na DA. Být pirátem totiž neznamená pořídit si loď, zhlédnout Piráty z Karibiku a udělat si drsnou postavu. Piráti totiž většinou pocházeli z těch nejzoufalejších sociálních skupin a pirátství považovali za jediné východisko. Někdy se k mořským krysám připojovali, když chtěli utéct z domova nebo byli součástí posádky přepadené obchodní lodi. Kvůli tomu všemu na palubě panovala přísná pravidla, ale zároveň i jakási demokracie. Obé definoval pirátský kodex (co loď, to jiný kodex). Například kapitána si sami mezi sebou mohli zvolit. Dobrý kapitán velel a posádka s ním bohatla, špatný kapitán nežil moc dlouho.

Ukázka kodexu Černého Barta (Černý Bartoš, Bartholomew Roberts):

„Světla a svíčky se budou zhasínat v osm hodin večer, a jestliže někdo z posádky bude chtít popíjet po této hodině, musí si jít sednout na otevřenou palubu a bez světla.“ (čtvrtý příkaz) „Nikdo se nebude bít s kýmkoliv jiným na palubě lodi, ale jakýkoliv spor mezi muži se rozhodne na souši šavlemi nebo pistolemi. Na povel prvního důstojníka se oba muži, stojící nejprve zády k sobě, otočí a okamžitě vystřelí. Jestliže to některý z nich neudělá, první důstojník mu vyrazí zbraň z ruky. Jestliže oba účastníci souboje minou svůj cíl, vytáhnou své šavle, a ten, kdo první způsobí tomu druhému krvavé zranění, bude prohlášen za vítěze.“ (osmý příkaz)

A co piráty zajímalo? Tak třeba šperky, peníze, alkohol, látky, cukr, otroci, léky, ryby, dobytek, ale i mapy, ze kterých se daly vyčíst obchodní cesty dané společnosti. Ovšem, pokud si přidáme fantasy svět, jistě se obzor pokladů příjemně rozšíří. Proto vám tu zmiňuji jen to nejdůležitější, abyste jako PJové mohli nabrat nějakou inspiraci.

A co za zbraň? Samozřejmě, že i tady se meze nekladou, ale dám vám nějaké tipy ozkoušené historií. Krátká šavle, aby se vám nezamotala do lan. Mosazný nůž, který se netupí, protože nereziví. Dehtová bomba, což je hrouda dehtu přilepená na lanu. Pokud se zapálená hodila na loď, nešla sundat. Ovšem je důležité připomenout, že piráti se valnou většinu lodí nepokoušeli potopit, ale vyloupit!

A jak na to? Je několikero způsobů. Signalizujte nouzi, tvařte se jako jiná loď (vyvěste vlajku jiné národnosti, hlavně ne tu pirátskou), tvařte se jako loď duchů (k tomu použijte červenou barvu), prodejte uloupenou loď majiteli, použijte dvě dělové koule spojené řetězem na zničení stěžňů, domluvte si něco, a pak utečte (piráti v Itálii to ještě vylepšili, když roku 1212 měli převézt dětskou křížovou výpravu - přišli jak k penězům, tak k dětem). Normálně ale ženy a děti na palubu nepatřily. Ženy nosily smůlu, to ale neznamená, že piráti neměli sklon o ně bojovat (což často končilo znásilněním a smrtí), nebo že ženy nemohly být pirátkami.

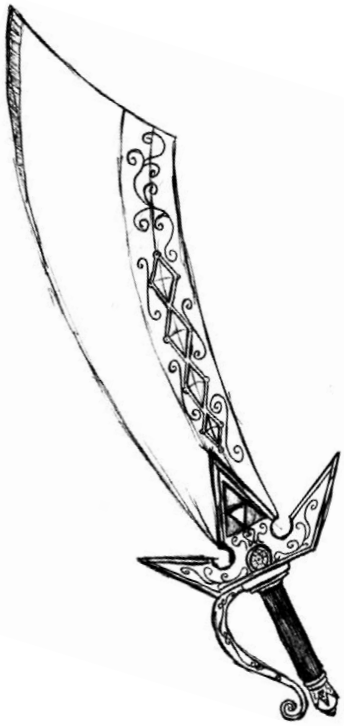

Zekeasakur

A samozřejmě, že existovaly také tresty. Byly dva druhy. První byly tresty praktikované mezi piráty a druhé byly vykonávány spravedlností. Mezi pirátské tresty patřil Mojžíšův zákon. V Bibli se píše, že člověk zemře po 40ti ranách bičem, a tak jich kapitáni dávali 39. Ne všichni tolik ran vydrželi, a když už, mohli zemřít následkem bičování na otravu krve nebo na zanícení ran. To hlavně proto, že trest byl vykonáván devítiocasou kočkou (devět pramenů s uzly na konci), na které byla zaschlá krev předchozích obětí. Dále bylo praktikováno vysazení na pustý ostrov, protažení pod kýlem (nezapomenout na ostré schránky korýšů) nebo zastřelení.

Spravedlnost zase používala oběšení (piráta většinou chytili a dovezli do nejbližšího přístavu, cestou jej svázali provazy a pověsili do lanoví, aby se před popravou houpal ve větru), upálení na hranici (preferováno Araby), pohřbení zaživa (většinou se přivázali k molu nebo zahrabali do písku a čekalo se na příliv), usušení na slunci (piráta vložíte do těsné železné klece, kterou pověsíte na kůl), surfování (pověšení za loď a čekání na prosby o milost, žraloky nebo prosté utonutí).

Pokud ještě váháte, jak by takový quest mohl vypadat, mohu vás uklidnit, že nad tím už uvažovali jiní. Přívětivá Pirátská verze pravidel Dračího doupěte II je ke stažení přímo na stránkách Altaru. Hard core verze pro 18+ je ke stažení na RPG fóru a jmenuje se Poison'D.

Během sepisování tohoto článku se DarkSide vrtala v těchto knihách:

DEARY, Terry a Martin BROWN. Piráti. 1. vyd. V Praze: Egmont, 2007, 94 s. Děsivé dějiny - příručka. ISBN 978-80-252-0564-8.
KONSTAM, Angus. Metla moří: bukanýři, piráti a korzáři. Praha: Fighters Publications, 2007, 240 s. ISBN 978-80-86977-15-7.
LEWIS, Brenda Ralph. Pirátský kodex: od ctihodných zlodějů po současné ničemy. Praha: Naše vojsko, 2011, 191 s. ISBN 978-80-206-1239-7.
SOYENER, Johannes K. Čajový clipper. Vyd. 1. Brno: MOBA, c2003, 619 s. ISBN 80-243-1185-2.

Jazykový koutek DonaSimona

Několik týdnů trvající prohibice způsobila zánik letitých alkoholových zásob mnoha mých kamarádů. Když pak došlo k jejímu zmírnění, vynahradili si to a zásobili se více než dostatečně. Následně jsem dostal pozvánku na večírek nazvaný „My vs. alkohol. Kdo z koho?". Nepřijde vám na tom názvu nic divného? Pak je tento díl Koutku určený právě pro vás!

Kdo s koho

Trápení s předložkami „s/z" si při školních diktátech prožil snad každý z nás. Dobrou zprávou nicméně je, že se chování těchto dvou spojek řídí prakticky bez výjimky těmito dvěma jednoduchými pravidly:

Předložka „z/ze" se pojí výhradně s druhým pádem (koho, čeho). Proto také *pijeme z lahve, vstáváme z mrtvých nebo nosíme sudy ze sklepa*. Ve výjimečných případech, když chceme zdůraznit pohyb z povrchu pryč nebo dolů, můžeme (ale nemusíme!) použít předložku „s/se" – např. „smést se stolu". Nicméně jedná se pouze o možnost a navíc řídce využívanou, a proto si s ní příliš nelámejte hlavu.

Předložka „s/se" se na oplátku pojí s pádem sedmým (kým, čím). To znamená, že *pijeme s mírou, mícháme vodku s džusem a pereme se s kocovinou*. A jak to tedy je s obratem v nadpisu tohoto článku? Je špatně? Není!

V tomto případě se totiž nejedná o pád druhý, nýbrž čtvrtý (jde vlastně o to, kdo koho/co porazí) – a s tímto pádem se pojí předložka „s/se". V soudobé češtině se už tento pád ve spojení s námi probíranými předložkami prakticky nepoužívá, jedná se tedy o výraz knižní (jediným obdobným případem je fráze „být s to"). Zkuste si to tedy zapamatovat alespoň jako výjimku.

Barbarská pitka

Donnchada prebudilo ostré svetlo, páliace mu na zatvorené očné viečka. Pomedzi popraskané pery mu prekĺzlo tiché zaúpenie a pravou rukou si zakryl čelo. Počkal niekoľko minút, kým sa svet okolo neho prestal točiť. Pomaly sa posadil, v snahe poobzerať sa po niečom, čím by zvlažil ústa vyschnuté ako púštny piesok a zmyl pachuť zvratkov. V tej chvíli mal pocit, ako by sa mu v hlave usadili dvaja permoníci, usilovne mlátiaci kladivkami do jeho spánkov. Vložil hlavu do dlaní a pokúsil sa potlačiť bolesť, pocítil však iba stále rastúci smäd.

Pretrel si oči, vytrel z kútikov ospalky a pomaly rozlepil červené, opuchnuté viečka. Svetlo ho udrelo do očí a permoníci zdvojnásobili intenzitu svojej činnosti. Barbar zamručal a pokúsil sa vstať, lenže svet sa opäť roztočil a pred pádom ho zachránil len drevený stĺp, ktorý objal oboma rukami tak prudko, že sa ozvalo zaprašťanie, zo stropu sa mu zniesol na hlavu oblak prachu a kdesi za ním poplašene zaerdžal kôň.

„Len to tu nezbúraj," ozval sa za ním známy hlas. Donnchad sa prižmúrenými očami pokúsil zaostriť jeho smerom a keď zistil, kto to povedal, chcel odpovedať, ale cez vyschnuté hrdlo nedokázal pretlačiť ani hlások.

„Vodu!" zachrčal nakoniec, keď sa mu podarilo odlepiť opuchnutý jazyk od podnebia.

„Chytaj," povedal druhý barbar a hodil mu mech s vodou. Donnchad ho pravačkou pritlačil k hrudi a ľavým ramenom sa oprel o svoju drevenú podporu. Zatiahol za povrázok na zátke a s hlavou vyvrátenou dozadu si do hrdla vycedil jeho drahocenný obsah, tak dychtivo, ako by to bolo prinajmenšom najlepšie červené. Keď vytriasol poslednú kvapku, utrel si fúzy chrbtom ruky a mech hodil späť jeho majiteľovi.

„Čakal som ťa tu už včera, Raske, ty starý bastard," zavrčal a odpľul si na podlahu stajne.

„To vidím," odvetil so smiechom v hlase Raske, bezmála sedem stôp vysoký chlap s masívnym obojručným mečom prevesným na chrbte, odený v koženej kazajke s kovovými cvočkami a začínajúcimi šedinami, presvitajúcimi medzi bezmála do pol pása dlhými hnedými vlasmi.

„Čo sa tu vlastne stalo?" spýtal sa.

* * *

Už sa schyľovalo k večeru, keď hostinský na známe vrznutie dverí zodvihol hlavu od kôpky drobných mincí, ktoré umastenými červenými prstami obratne počítal a zhŕňal do rovnako umasteného koženého mešca. Hoci medzi svojimi nepatril k najvyšším, Donnchad sa musel zohnúť, aby čelom netresol o preklad dverí. Dojem obrovitosti ešte umocňovala sivá vlčia kožušina na plášti prehodenom cez ramená. Kým za sebou zavrel, v posledných lúčoch zapadajúceho jesenného slnka sa zaleskli bronzové doštičky na varenej koži a dve hlavice bojových sekier za opaskom.

„Vitaj U Zelenej lane," opáčil hostinský, keď prestal krčiť nosom nad jeho čižmami, z ktorých opadávalo na i tak špinavú podlahu zaschnuté blato a poklopal ukazovákom na pult. „Ak sa tu plánuješ zdržať, budeš musieť nechať tie dve krásky u mňa."

Barbar k nemu bez slova pristúpil a vyložil na vyleštenú dosku obe zbrane s nádherne vyrezávanými poriskami, pridal k nim aj koženú prilbu a oslobodené žlté vlasy mu spadli na ramená.

„Chcem izbu, pivo a niečo na jedenie."

„Dnes máme výborný guláš, recept po mojej starej matke…"

„Tak mi jeden prines," zastavil ho skôr, než sa stihol príliš rozhovoriť.

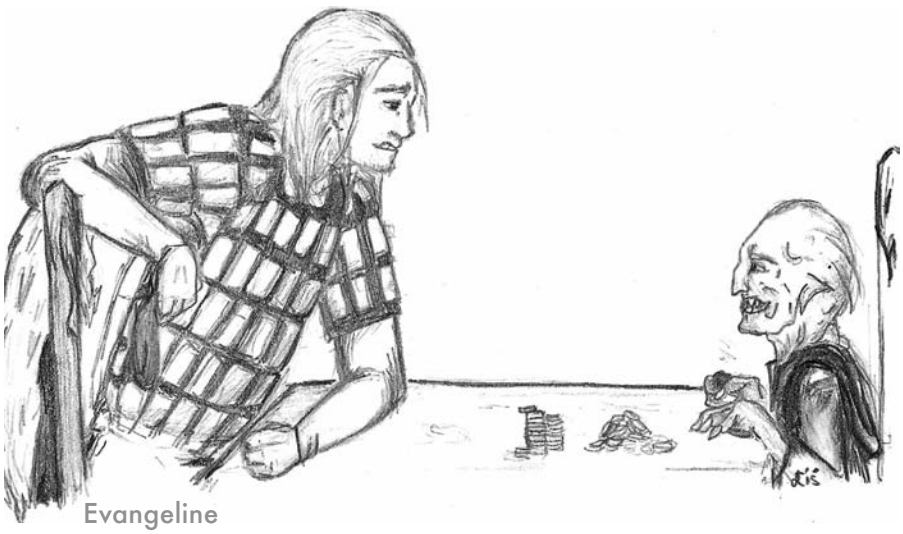
„Tak to bude strieborný a päť medených vopred, za pivo, guláš, úschovu a ako záloha na izbu," spočítal rýchlo šenkár a bleskurýchle zhrabol podávané mince. Tie zmizli spolu s ostatnými v jeho kešeni a on sám sa stratil vo dverách za svojím chrbtom aj s prilbou a sekerami.

Donnchad sa obrátil a obzrel sa po výčape. Hoci bol viac než spola plný, vládlo ticho. Skupinka piatich vozkov naňho zvedavo pokukovala ponad guláš, ktorého vôňa v uzavretej miestnosti na chvíľu takmer vytlačila tabakový puch, naveky zažraný do hĺbky drevených trámov. V najtmavšom rohu sa štvorica drobných postavičiek v čiernych plášťoch s kapucňami na hlavách krčila na jednej lavici s holbami pred sebou, obďaleč dvaja sedliaci s kalíškami v rukách usilovne vypúšťali dymové krúžky smerom k povale a príchodziemu už nevenovali pozornosť.

* * *

Usilovne si prstami mnul koreň nosa v zúfalej snahe spomenúť si, zatiaľ čo sa Raske bavil s hostinským, ktorý na neho popri tom vrhal temné pohľady.

„Vraj si sa tu pekne zriadil," oznámil mu jeho spoločník, keď sa usadil z druhej strany stola.

Evangeline

„Povieš mi niečo, čo neviem?“ zastonal Donnchad, žmoliac medzi prstami steblo slamy, ktoré pred chvíľou našiel vo svojich vlasoch.
„Ten starý mrož tvrdí, že si sa tu ožral do nemoty s nejakými škretmi.“

* * *

„Barbar vydrží?“ spýtal sa so silným prízvukom škret, jediný, ktorý si zložil kapucňu.
„Že či,“ zachechtal sa žltovlasý. „Ešte som nestretol medzi elfami, ľuďmi a trpaslíkmi takého, ktorý by vypil viac než Donnchad z Borovej zátoky.“
Na škretovej tvári sa objavilo niečo, čo by mohlo byť pri dobrej vôli považované za úsmev, pri ktorom široká jazva na jeho bledom čele odporne navrela.
„Volajú Gruugduš. Staví sa s nami? Dvadsať strieborných,“ navrhol, vytiahol svoj mešec zo špinavej čiernej látky a žltým zahnutým nechtom odpočítal dvadsať zašlých síce, ale určite strieborniakov.
„Platí. Ale varujem ťa, budeš to ľutovať,“ pousmial sa sebavedome. Vysypal zo svojho mešca dvadsať svojich mincí, zrovnal ich do dvoch stĺpčekov a posunul ich okolo prázdneho taniera oproti Gruugdušovým.

* * *

„Že by slávneho Donnchada prepil nejaký škret?“ zaškľabil sa Raske. „To sa mi nejako nechce veriť. Ale keďže ti zostalo akurát pár medených, takže pokiaľ toho Gruugduša nenájdeš, budem musieť zatiahnuť celý tvoj účet, inak si nechá tvoje veci.“
„To mi ver, že si ho nájdem. Nájdem ho a vytlčiem z neho moje peniaze, potom jeho peniaze a nakoniec to, ako to urobil,“ zavrčal a pokúsil sa zastaviť pálenie záhy ďalším pohárom vody.

* * *

Ďalšia holba buchla o stôl. Donnchad ich prestal počítať už niekde pri desiatej, čo bolo pred hodnou chvíľou. Na hnoj za stajňou si chodil uľavovať už každú chvíľu a zakaždým bola táto krátka cesta zo svetla do tmy čoraz väčším dobrodružstvom. Jeho súper nechodil o nič zriedkavejšie a už ho musel dokonca podopierať jeden z jeho zahalených spoločníkov. Aj teraz barbar vstal a vrávoravým krokom sa vydal smerom ku dverám, zavadiac cestou ramenom o veraje.
Zdanlivo nekonečný súboj prilákal pozornosť celého osadenstva. Vozkovia a sedliaci medzi sebou potichu tipovali víťaza, dokonca aj šenkár prestal počítať mince.
Opatrne sa zohol do dverí a zťažka sa zvalil na svoje miesto, hľadiac na ďalšiu plnú holbu. Všetky oči sa upierali na neho. Chytil ju za ucho a napriek odporu ju do seba prevrátil. Keď ňou buchol o stôl, všimol si čosi zvláštne. Ako by pred ním nesedel len jeden Gruugduš, ale hneď dvaja. Prekvapene zažmurkal, ale vtedy mu odrazu žalúdok zovrel silný kŕč a hneď mu bolo jasné, že guláš dnes uvidí krčmu po druhý krát…

* * *

„Videl som dvojmo, prisahám pri Kromovi,“ pokýval hlavou. „A ten prašivý škriatok stále ešte vyzeral, že by zvládol raz toľko.“
„Nepovedal by som,“ ozval sa spoza svojho pultu hostinský. „Keď ste to tu, ako sa hovorí, povracali, skočili si tí škreti do vlasov a niečo na seba škriekali v tej svojej hatlanine. Do jedného mali riadne pod čapicou, tak som ich vyhodil, nech idú robiť bordel niekam inam.“
„Ako vyzeral ten Gruugduš?“ spýtal sa ho Raske.
„Škret,“ pokrčil ramenami. „Malý, špinavý, s jazvou na čele,“ povedal a poklepal si ukazovákom nad ľavým okom.
„Kdeže,“ ozval sa Donnchad. „Jazvu mal na druhej strane.“
„Počkať, vravel si, že mali všetci riadne vypité?“ pozrel starší barbar spýtavo na šenkára, ktorý sa chystal namietať.
„A povedzte mi, koľkých z nich ste videli piť?“
„Gruugduša,“ odvetili obaja naraz.

Victim4U

Dryáčnické koktejly

A je to tady. Výzkumná skupina Neviděné univerzity se pod vedením otituleného doktora Bivoje Výpitka rozhodla zavítat do spletitých a strastiplných vod míchaných alkoholických nápojů a vybrat pro několik vybraných fantazijních ras ten nejlepší koktejl. Za hrdinského zápolení s promilemi v žilách a za tichého tvrdnutí jater vybrala alkoholická elita Neviděné univerzity to nejlepší, co se v dnešní době dá nalézt.

Bar-fashion

„Pro začátek začněme starou známou klasikou," byla první slova docenta Bivoje Výpitka, když sáhl po barbarské verzi Old-fashioned. Jak se všichni nakonec shodli, není nic horšího, než nechat připravovat koktejl barbara. Testovaná verze sice formálně splňovala všechna kritéria pro Old-fashioned, ale procedura nebyla dodržena ani náhodou. Navíc vše bylo děláno metodou jeden díl = jedno celé, takže testeři se místo skleničky dekorujícího citronového proužku museli potýkat s citronem volně plujícím v kýblu s bourbonem a nehorázným množstvím Angostury, přičemž byla tato prapodivná směs ještě navíc nemožně přeslazená. Nic tomu nepomohl ani pytel ledu, který dílem skončil v kýblu a dílem na testerském stole.

Herní účinky

- Barbaři se konečně mohou napít koktejlu
- Lepší pocit z vlastního barmanského umění – k nezaplacení

Dračí jazýček

Tento nápoj vychází z oblíbeného koktejlu Tequilla sunrise, akorát je do něj v poslední fázi přidán extrakt z Nagy Jolokii spolu s černým pepřem. Stačí deset kapek Nagy a tři špetky pepře, víc opravdu není třeba. Tento koktejl pravidelně užívají draci předtím, než jdou dštít oheň na hrdiny. Odtud také onen název. Docent Výpitek sice lakonicky prohlásil, že pikantnější koktejl dělá i jeho babička, ale ostatní museli začít hasit požár, který se jim najednou rozhořel v ústech a jícnu. Trollové s bytelným kamenným základem byli v pohodě, ale ostatní poznali poprvé v praxi použití hasicího přístroje na uhašení hořící osoby. Naši pozorovatelé jen dodávají, že buď je docent Výpitek trolodrak, nebo je opatřen nadpřirozenými schopnostmi.

Herní účinky

- Pálení v ústech +10
- Spalující oheň 5 metrů +20
- Vnitřní oheň a popáleniny +100

Brejloun

Tento koktejl není těžké namíchat v jakékoliv moderní dílně. Jedná se o poslední koktejl kyberpunkerů, kteří se již na tento svět nechtějí ani podívat. Solidní barman by měl mít vždy pod barem schovanou podpultovou láhev právě pro tyto případy. Tento koktejl se odvážil vypít pouze Výpitek, tudíž jeho konstatování „vodrovnávák, vole" nelze brát za statisticky průkazné. Tento koktejl se skládá dílem z benzínu, dílem z technického lihu, to vše pečlivě promixováno s dílem technicky připraveného absintu. Barmani s větším sociálním cítěním navíc ještě přidávají durman a dokonce si ani neúčtují extra příplatek za manipulaci s jedovatou látkou. Tento koktejl samozřejmě není vhodný pro žádnou rasu, ani pro trolly.

Herní účinky

- Slepota (rare item)
- Smrt (common item)

Lim-cherry

Jako poslední pomyslnou třešničku na dortu Výpitkova skupina (poté, co doktorandi již začali svému ctihodnému vedoucímu říkat familiérně Bívo) ochutnala recept, který sestavil sám velký milovník tatranských čajových specialit, Rohi. Je sice pravda, že pan docent tímto koktejlem už jen zapíjel stakany vodky, které do sebe házel v mezičase, kdy se vypořádával s ginem, ostatní však ještě dokázali ocenit jeho vytříbenost, která se dá pořídit dokonce i za studentský peníz. Ingrediencí zde byl jeden díl fernetu cherry, dva díly toniku a limetka přidávaná dle chuti. Tento koktejl kromě studentů ocení hlavně šotci a dryády. Pro dryády byla navíc vyrobena speciální paraplíčka z biologicky rozložitelného ekopapíru. Pokud se ptáte, jaký je rozdíl mezi normálním papírem a ekopapírem, tak žádný, akorát ten EKO víc stojí a nesmí se používat jako toaletní.

Herní účinky

- Ale no tak. To musí mít každá věc herní účinek?

Nebojme se čajovny

Pokud jste zapřisáhlí abstinenti, mám tu něco pro vás. Hodně srazů se odehrává v hospodách, ale když dojde na samotné RPG hraní, jsou hospody moc hlučné a servírky moc nevraživé. Čajovny skýtají oázu klidu, kde vám nikdo nevnucuje další objednávky, kde nikdo nečeká, že vypijete hektolitry jakéhokoliv pití a že poté urychleně odejdete. Nemluvě o tom, že není výjimkou, že čajovny mají wifi, takže se v nich dá dobře přispívat i sem na DarkAge. Jenže k tomu, aby se člověk v čajovně cítil dobře, je vhodné alespoň tušit, co nabízejí.

Čajovny by se daly rozdělit podle mnoha kritérií. Kuřácké/nekuřácké (tím se myslí přítomnost vodní dýmky, nikoliv cigaret), světlé/temné, studentské/drahé (viz též čajomilecké)… Nicméně to zde nemá cenu rozepisovat, neboť já osobně znám jen některé čajovny v Praze, Českých Budějovicích a v Českém Krumlově, a je mi jasné, že například v menších městech stejně člověk bere, co je. Pojďme se tedy zaměřit na samotné čaje.

Začněme od těch, které většinou velmi chutnají jak čajovým „začátečníkům“, tak i pokročilým.

Maté

Nečaj amerických indiánů, kteří jej pili, když vyráželi na dlouhé cesty. Podobně jako Pu erh jej někteří pijí na probuzení mozkových závitů či kvůli omezení chuti k jídlu. Čaj se podává ve speciální nádobě zvané kalabasa (což je původně vydlabaná tykev, setkat se dá ale i s keramickou obdobou) a pije se brčkem se sítkem na konci, kterému se říká bombilla (v čajovnách většinou v nerez podobě, existuje ale i bambusová varianta). Maté může být i pražené, ale já osobně preferuji zelené maté rancho. Výjimkou nejsou ani ochucené varianty, např. maté Einstein. Pokud vám čajovníci přinesou na tácku kalabasu s bombillou uvnitř, doporučuji je požádat o misku, do které je dobré horkou kalabasu dát, aby se s ní dalo manipulovat, a opatrně ubrouskem vyndat bombillu a nechat ji vychladnout. :o)

Yogi/Dáta masala

Ano, jsou to dva různé čaje, ale v zásadě čajovna vždy nabízí alespoň jeden z nich. Jedná se o slazený silný černý čaj (většinou indický Assam) s kořením povařeným v mléce. V koření je asi nejvýraznější složkou skořice, bílý pepř a hřebíček. Můj taťka tento čaj přirovnal k Baileys bez alkoholu. Nevýhodou tohoto čaje je, že jeho příprava většinou zabere docela dost času, nejméně 30 minut.
Čaj v každé čajovně chutná jinak, protože ty si většinou poměr koření připravují samy, tudíž se neděste, kdyby Yogi někde více pálilo, neboť hřebíček je nevypočitatelný.

Touareg

Africko-arabská záležitost. Jedná se o slazený zelený čaj (většinou Gunpowder) s marockou mátou Nana. Existuje ve studené i v horké variantě. Gunpowder je oblíbený i jako samotný čaj, ale nedoporučuje se pít ve velké míře nebo přehnaně často, protože obsahuje flór (ten je pro změnu v malé míře dobrý na zuby :o).
Touareg je hodně osvěžující čaj a díky silné marocké mátě má i příjemnou sladkou dochuť.

Pu Erh

Existuje mnoho druhů Pu erhů, ale nám pro začátek stačí, že jsou zelené a temné. Jedná se o temnější variantu černého čaje. Temný Pu erh se vyznačuje silnou zemitou chutí (pokud jste někdy uklouzli na blátě a jeli po něm po tlamce, tak vám bude jeho chuť připadat familiární :o), která vás dokáže nabudit po zbytek dne. Chuť se dá zjemnit mlékem nebo oslazením, ale zapřisáhlí milovníci Pu erhu se vás možná pak pokusí ukamenovat. Zelený Pu erh není tak známý, je chuťově jemnější a po svém temném protějšku nepodědil ani zemitost. Tento čaj se objevuje i v různě ochucených variantách, ať už více zahřívací Yetti nebo nějaké Fitness směsky s citrónem a podobně. Je to proto, že si jej oblíbily i slečny toužící po štíhlejší postavě, protože snižuje chuť k jídlu.

Rize čaj

Pokud je pro někoho Touareg málo sladký, rozhodně doporučuji Rize! Jedná se o pražený černý čaj (daný ve velkém množství) s cukrem. Tento turecký čaj se servíruje v plechové konvičce a cukr se podává zvlášť. Jeden čajovník mě naučil připravovat jej tak, že do skleničky dáme 3–4 lžičky cukru a ty pak zalijeme čajem. NEMÍCHAT! V některých čajovnách se může stát, že při pražení čaj spálí, to poznáte tak, že vás to v krku svírá, škrábe. Doporučuji pro dobro čajovny čaj vrátit a nechat si udělat nový. :o)

Karkade

A zde se dostáváme k nečajovým specialitám čajoven. Karkade, neboli květ ibišku (Pozor! Jedná se o červený ibišek, rozhodně milovníkům karkade nedoporučuji utrácet milované úspory za růžovou variantu!) je podáván jako silný, medem oslazený nálev, který se vyznačuje kyselo-sladkou chutí. Tento rudý (notně šaty obarvující) nápoj v sobě skrývá hodně vitamínu C. Já si do něj přidávám trošku skořice. V každé čajovně se podává jinak, takže je důležité optat se čajovníků, zda karkade sladí či nikoliv, pokud řeknou, že ne, je dost pravděpodobné, že dělají slabý ibiškový nálev, který silnému slazenému nesahá ani po kotníky.

Rooibos

A na závěr výlet do Afriky. Tento keř roste na velmi omezeném území spolu s méně známým medovým čajem Honeybush. Jeho jemná chuť neobsahující teiny, ani nic jiného, co by organismus nutilo rozbušit srdce či zburcovat mozek, přesto obsahující nějaké vitamíny, z něj dělá nápoj vhodný pro děti a kojící matky. Tudíž pokud jste v čajovně, máte biorytmus, který je citlivý na různé stimuly, a celkově se vám chce popíjet něco, co jen tak plyne a nevnucuje se, je to právě Rooibos.

Báseň dekadencí prokletá
Nonsence

Jako básníkem prokletým se sklenkou absinthu
nočním poetou co nemá pointu
říkat něžná slova osobám oblíbeným
s šarmem motorové pily způsobem neotřelým
pohladit na těle a vyrvat z něj ducha
proniknout velbloudem do jehly ucha…

Ryzlink rýnský
Kanyapi

Otevřu oči
je tak přenádherná
jemná jak máslo
hebká jako popel

Otevřu láhev
je tak přenádherná
probodnu kůži
nechám promluvit

Otevřu dveře
a spolknu, co se chystáš říct

ve mně dnes mluví víno

nedívej se a radši mlč
a radši zmiz

a nechci slyšet ozvěnu tvých kroků

ve mně dnes dýchá víno
zmiz

Otevřu dveře
do prázdné chodby
polib mne, sestro
neboť umírám

Nedívej se
a radši
zavři mi víčka
neslyším

ve mně dnes bolí víno

jak starodávná břitva
z minulého století

Čistého nalij lihu
Yenn

čistého nalij lihu
na víno nemám chuť

života spláchnout tíhu
a zítra
buď jak buď

až zbyde na dně sklenky
jen usazený kal
a slova
kostky ledu
kdo by je polykal

Přání a řešení
Jon

Nechci jíst a ani spát,
Chci už jen pít a snít.
A pak o tom psát.
A milovat.
A žít.

Proč vlastně žít?
Vzadu je prázdnota, vepředu nic.
A právě teď je zle.
A nebude líp.

Asi se mýlím a vím,
Že to je to, co mi dodává sil.
A taky láska – momentálně marná.
K alkoholům. To není vtip.

Victim4U